

Kimberley Freeman

Duett

FORDÍTOTTA KURTA ZSUZSANNA

Kimberley Freeman

Duett

ATHENAEUM

A fordítás alapjául szolgáló mű
Kimberley Freeman: Duet

Published in Australia and New Zealand
in 2007 by Hachette Australia
(An imprint of Hachette Livre Australia Pty Limited)

Copyright © Kimberley Freeman 2007

Hungarian translation © Kurta Zsuzsanna, 2020

Minden jog fenntartva.

Kiadta az Athenaeum Kiadó,
az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók
és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja.
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
Tel.: 1-235-5030
www.athenaeum.hu
www.facebook.com/athenaeumkiado

ISBN 978 963 543 020 8

Felelős kiadó: Dian Viktória
Felelős szerkesztő: Besze Barbara
Szerkesztő: Molnár Eszter
Műszaki vezető: Drótos Szilvia
Borító: Földi Andrea
Nyomdai előkészítés: Tóth Viktor

Készült a Korrekt Nyomdaipari Kft.-ben, 2020-ban
Felelős vezető: Barkó Iliász ügyvezető

Selwának, akivel az egész elkezdődött

Első felvonás

Sírni, de miért? De miért?

Semmi bizalmas nincsen?

Giacomo Puccini: *Pillangókisasszony,*

Un bel di vedremo

PROLÓGUS

Nyugat-Queensland, Ausztrália, 1997

A reggeleket szerette a legjobban. A reggelek mindig ígértek valamit, amit az esték már nem tudtak: frissességet, kezdetet. A kerti munkákat igyekezett reggel elvégezni, mielőtt a perzselő napsütés pirosra égetné a bőrét. A délutánok arra szolgáltak, hogy a ventilátorok hűtötte szobában szenderegjen, vagy hideg chardonnay-t iszogasson a teraszon. A reggelek a kertészkedésről szóltak, és arról, hogy elsétál a postájáért.

Ha már ilyenkor is elviselhetetlen hőség uralkodott, vagy ha nagy ritkán esett, kocsiba ült. A postaládákat egy kilométer távolságra szerelték fel a házatól. Ma a sétát választotta, nagyon hiú volt az alakjára, nem mintha közel s távol lenne itt egy élő lélek. Itt kint heti háromszor érkezett a posta, a levelesládáját általában dugig tömve találta. Most viszont csak egy levél várta egy egyszerű, fehér borítékban, a feladó nem nevezte meg magát. A címzést szarkalábas betűkkel rótták rá: *Penelope Bright, Mununja, Queensland, Australia, 4940*. Szórakozottan szakította fel a borítékot a mutatóujjával. Duplán összehajtogatott, egyszerű levélpapír hullott ki belőle.

Egy kakadupár repült el fölötte kiterjesztett szárnyakkal a vakító napsütésben. Kinyitotta a levelet, amely egyetlen sorból állt.

Tudok mindent Angie Smithről. Meg fogod kapni, amit érdemelsz.

Mintha egy jeges kéz szorította volna marokra a szívét.

A levél kihullott a kezéből, meg kellett kapaszkodnia a postaládában, hogy el ne essen. A boríték a múlt éjszakai vihar után maradt tócsák egyikében landolt, a kézzel írt címzés kezdett szétfolyni rajta.

Elöntötték az emlékek: foszlányok, töredékek, amelyek már olyan távolra kerültek az idő és a tér messzeségében. A szőrmebunda illata, amelyet hajdan viselt, a reflektorok fénye, a szerelme ölelése, amelyet már olyan régen elveszített. Nem bírt állva maradni, le kellett guggolnia, fejét a térdére hajtotta. Megint itt volt a múltja, az összes titokkal és hazugsággal. Mennyi mindent összeírtak róla az újságokban az évek során, de senki nem ismeri az élete igazi történetét.

A külvilág csak annyit lát, hogy egy lány, aki a semmiből jött, mindent elért: gazdagságot, hírnevet, hatalmat. És aztán az egésznek hátat fordított.

De a története arról is szól, hogy ellopta egy másik nő életét.

Kokondorf, Észak-Németország, 1969

Ellie Frankel édesanyja egy csendes, ragyogóan tiszta, kék egű napon halt meg, szikrázott a napsütés a havon. Ellie éppen csak betöltötte a tizennégyet, és hirtelen el sem tudta hinni, ami történt, az első pillanatokban szinte nem érzett semmit. Az egész olyan valószínűtlennek tűnt: mama nem lehet halott! A temetés napjára azonban nyilvánvalóvá vált, hogy mekkora űrt hagyott hátra az édesanyja maga után. Ellie sem érzett semmi mást, csak ürességet. Hideg napra ébredtek, és már reggel óta fenyegető, sötét esőfelhők gyülekeztek az alacsony égbolton Kokondorf falu zsúptetős házai fölött. Éjszaka szemerkélt az eső, amitől a hó olvadni kezdett, el kellett takarítani a sír körül a piszkos latyakot, hogy legyen helye a koporsónak. Ellie-nek csavarta a hideg az orrát, és patakzottak a könnyei a fájdalomtól, amikor a koporsót leeresztették. Csupán nyolc gyászoló vette körül a sírt, beleértve Ellie-t és az édesapját is. Túlságosan hideg és esős volt az idő ahhoz, hogy az emberek kijöjjenek a házaikból, és az édesanyjának nem éltek rokonai Németországban. Ellie végigjártatta a szemét a gyászolók arcán: a hentes és a felesége; Frau Pottsmann, akinek mama varrt és vasalt; Frau és Herr Neumann a szomszédos gazdaságból a tizennyolc éves fiukkal, Dieterrel... Papa hirtelen oldalba bökte Ellie-t, és határozottan intett a fejével.

– Nem vagyok rá képes, papa – válaszolt a lány, miközben a könyveivel küszködött –, nem.

– De igen. Akkor is, ha sírsz.

Ellie vett egy mély lélegzetet, hogy elmúljon a zokogás okozta reszketése. Aztán hibátlan, tiszta hangon énekelni kezdte Schubert gyönyörű *Ave Mariá*-ját. Nem bánta, hogy a torka kicsit rekedt még a sírástól, azt sem, hogy az ég éppen abban a pillanatban nyílt meg,

és hirtelen jeges eső zúdult a nyakukba. Papa tizenegy éves kora óta tanította őt, hogy úgy énekeljen, mint egy angyal. És miközben a sírásók a rögöket lapátolták a koporsóra, úgy érezte, ez most sikerült.

Amíg énekel, az édesanyja arcát látta maga előtt. Nem annak a sápadt, lesóványodott asszonynak az arcát, amivé a gyomorrák tette, hanem a kerek arcú, lány hangú édesanyját, aki esténként ott ült papa mellett a tűznél, párnákat hímzett, és szelíden dúdolgatott magában. Lehetetlen, hogy soha többé nem fogja hallani őt, és soha többé nem fogja érezni azt a boldog biztonságot, amely ilyenkor mindig előtötte. Majdnem megbicsaklott a hangja, de gyorsan összeszedte magát. Nem hagyhatta cserben papát!

Édesapja térdre hullott a sáros hóban. Frau Neumann odalépett hozzá, és átölelte a vállát. Amikor az ének utolsó hangjai is véget értek, az eső már ömlött. Ellie nem igazán tudta, mihez kezdjen most magával, így hát csak állt, és nézte az apja hátát, amely csak úgy rázkódott a visszafojtott zokogástól. Dieter mellélépett a kinyitott esernyőjével.

– Megáztál – mondta neki –, és biztosan fázol is.

Ellie felnézett a fiú mogyoróbarna szemébe, de ez most nem töltötte el azzal a boldogsággal, amit érezni szokott, amikor csak meglátta őt. Amióta az eszét tudja, rajongott Dieterért. Ahogy megtanult járni, boldogan követte őt mindenfelé, szíveket rajzolt a tankönyveibe, beleírta a nevét, és mielőtt még az édesanyja hosszú betegsége kezdődött, más, furcsa, vágyódó érzések tették szóltan-ná és nyugtalan-ná, ha a fiú társaságában lehetett. Ma azonban Ellie semmi mást nem volt képes érezni a fájdalomon kívül.

– Nem fázom – válaszolta.

Dieter a sírra pillantott.

– Hiányozni fog – mondta. – Hiányozni fognak az angolórái...

Ellie akarata ellenére elmosolyodott.

– Hát nem voltál valami jó tanítvány.

És utánozni kezdte édesanyja erős angol akcentusát:

– Ha téged meg tudlak tanítani angolul, Dieter Neumann, akkor bárkit képes vagyok.

Dieter nevetve megrázta a fejét, de az arca gyorsan újra komollyá vált.

– Ellie, annyira sajnálom!

– Ellie! – kiabált papa, miközben próbált felkászálódni a földről, és Ellie felé nyújtotta nagy kezét. A térde sáros volt, a hajából csöpögött a víz.

Ellie otthagyta Dietert, és átölelte édesapját.

– Sss, papa, minden rendben lesz. Én majd gondoskodom rólad.

Az eső kicsit alábbhagyott, Ellie lekísérte édesapját a lejtőn a rozszant Volkswagenjükig.

Papa beült a kormány mögé, egy pár pillanatig még zokogott, aztán összeszedte magát, és elindította a kocsit.

– Gyönyörűen énekeltél, kislányom – mondta később, amikor lekanyarodtak egy kisebb útra. – Édesanyád nagyon büszke lenne rád.

Ellie visszapillantott a dombra.

– Remélem, hallotta – válaszolta. Lehelete elhomályosította az ablakot. – Akárhol van is most.

A tél hosszúra nyúlt ebben az évben, de végül, mint mindig, most is megérkezett a tavaszi enyhülés. Amikor elolvadt a hó, és minden kizöldült, Ellie úgy érezte, össze kell szednie magát, mással is kell törődnie a gyászán kívül. Papa viszont szabad folyást engedett a bánatának. Voltak napok, amikor bármit tett Ellie, nem tudta elérni, hogy tizenegy óra előtt felkeljen az ágyból. Édesapja zenét és idegen nyelveket tanított a szomszéd falvak iskoláiban. Az ő jövedelméből éltek, meg régen még abból is, amit mama kapott a kisebb munkáiért, de most papa munkaadói sorra kezdték elveszíteni a türelmüket, amiért folyamatosan elkéssett, vagy egyszerűen meg sem jelent a munkahelyén. Nagyon sokszor előfordult, hogy amikor Ellie hazakerkezett az iskolából, látta, hogy a Volkswagen ugyanúgy parkol a házuk előtt, mint reggel: ez biztos jele volt annak, hogy az édesapja nem hagyta el aznap a házat. És hogy nem keresett semmi pénzt.

Heti két-három alkalommal sikerült kicsalogatnia őt időben az ágyból. Kikészítette a ruháit, megcsinálta a reggelijét, és gyakorlatilag kituszkolta a házból, mielőtt elkészült volna ő maga is, hogy elinduljon az iskolába. Ez az egész nagyon kimerítette, lassan kezdte úgy érezni, kettőjük közül valójában ő a felnőtt. Hatalmas felelősség nehezedett rá. Ezt nehezen viselte, de nem volt más választása, mint hogy folytassa.

Az a kis bevétel, amire szert tettek, nagyon hamar elpárolgott.